

en delvis Lukning af Hvide Sande-Kanalen og i Forbindelse dermed afdæmmer Nymindestrømmen. Nødvendigheden deraf er jo i en Mængde af Adresserne bleven fremhævet atter og atter. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorfor det er nødvendigt, men kun sige, at det er ogsaa nødvendigt for at sikre sig mod, at der ved indtrædende mægtigt Højvande skulde komme Vand ind ad den Kant. De Arbejder, som saaledes udføres, staa altsaa, saaledes som vi have udtalt i Betænkningen, som noget, man foretager forsøgsvis, og som maaske kan vise sig at være tilstrækkeligt. Det kan ogsaa være, at det viser sig at være utilstrækkeligt, saaledes at det maa yderligere styrkes. Endelig kan det vise sig, at det kunde komme til at danne Begyndelsen til en fuldstændig Lukning. Det er i Virkeligheden en uhyre upartisk Afgørelse, og der er ved denne Fremgangsmaade absolut intet foregrebet. Derfor synes jeg ogsaa, at jeg og Flertallet med mig trygt kunne anbefale dette Forslag og at faa Sagen ordnet paa denne Maade.

Villars Lunn: Men endnu mere upartisk end den Løsning, som Flertallet foreslaar, er den, som jeg foreslaar, idet den ikke præjudicerer noget, men gør, hvad der nødvendigvis behøves, og foreslaar en dertil passende Bevilling, gør, hvad der nødvendigvis maa foranstattes for at afværge, at der sker yderligere Ulykke: i den kommende Vinter, og for øvrigt henviser Spørgsmaalet til den næste Rigsdag, den, der samles i Oktober d. A. Naar der ved mit Forslag bevilges 500,000 Kr. til Anvendelse i indeværende Finansaar, er det alt, hvad der kan anvendes, og alt, hvad der behøver at anvendes for at sikre, at der ikke sker Ulykke i den kommende Vinter, og naar Rigsdagen ved sin Sammentræden i Oktober faar forelagt Forslag til en endelig Ordning af Afløbsforholdene ved Ringkøbing Fjord, har den et halvt Aars Tid, Tiden indtil Finansaarets Udløb, til at tage sin myndige Bestemmelse om, hvad der skal gøres, og hvad der kan gøres for at skabe Ret i saa vid Udstrækning som muligt, for at gøre Uret saa lidt som muligt. Og det vil være første Gang, at Rigsdagen faar den Tid. Thi jeg maa minde om, hvorledes det er gaaet med denne Sag. Den fremkom første Gang 1906—07 ved et af Regeringen til Finansloven stillet Ændringsforslag om et Udløb ved Skod-

bjerger, et Punkt, der ligger rigeligt 1½ Mil sydligere end Hvide Sande og derfor ligger saa sydligt, at Sydboerne kunde tage imod den Løsning, der vilde træffes ved en Gennemgravning der. Faktisk har der ogsaa paa den Tid været holdt Møder, hvor Sydboerne og Nordboerne bleve nogenlunde enige om, at der kunde være Tale om et Udløb just ved Skodbjerger. Altsaa, det var fra den daværende Regerings Side nogenlunde eller maaske fuldt ud en Retfærdighedshandling, et Forsøg paa at imødekomme begge Parter, gøre Ret til begge Sider. Men da Finansudvalget i 1906—07 fraraadede Sagen, tog Regeringen Forslaget tilbage ved Slutningen af Samlingen, og det kom derfor ikke til Afstemning. Det næste Aar, 1907—08, indbringes Forslaget om Skodbjergegenomgravningen som et oprindeligt Forslag paa Finansloven; ved Finanslovforslagets Forelæggelse i 1907—08 indeholdt det et Forslag til en Bevilling til en Gennemgravning ved Skodbjerger. Og i denne Form blev Sagen behandlet ved første og anden Behandling i Folketinget, men ved tredje Behandling stillede Ministeren et Ændringsforslag om at aabne et Løb ved Hvide Sande. Og det er der, Uretten begynder. Thi Hvide Sande ligger saa nordligt, at Løbet der aldrig kan tilfredsstille Sydboerne. Nu hørte vi jo nok den ærede Ordfører betone, at der var Sydboere, som havde givet Hvide Sande-Løbets Indskrænkning, altsaa dets Bevarelse i indskrænket Stand, deres Tilslutning, og det er vist meget rigtigt; der var 34 fra et Sogn, 68 fra et andet, og jeg tror, der var 17 fra et tredje Sogn, altsaa, der var et Antal Mennesker fra Sogne, som man kan henregne til Sydboerne, som sluttede sig til dette Standpunkt. Men hvad siger egentlig det? Vi ere dog her i denne Sal ikke forvante med Adresser, som ikke lade sig kritisere, og jeg tror ogsaa, at hvis man kunde og vilde ransage Hjerter og Nyrrer i denne Sag, vilde det findes, at der kan være Underskrifter, som forrige Aar vare paa det modsatte Standpunkt og næste Aar ville være paa et tredje Standpunkt. Dette regner jeg ikke saa meget paa. Der er, saa vidt jeg har forstaaet, leveret noget over 2,000 Stemmer paa den ene Side og omtrent 900 eller henimod 1,000 paa den anden Side, og det kan jo tale til Fordel for at støtte de talrige. Men det er dette Standpunkt, jeg bekæmper. Jeg mener, at Regeringens Opgave først og fremmest maatte være den at gøre Ret og Skel til begge